

МАРТЕНИЧКИ

Тръгна си Малък Сѣчко. На отване се усмихна. Разведри се небето. Размекна се земята. Закапаха стрѣхитѣ. Всичко живо си помисли: „Дано и баба Марта дойде засмѣна!“

И тя дойде весела. Но бѣше се уморила отъ пжтъ, та седна на една полянка край гората да си почине. Тая година баба Марта доведе и своята внучка. Малката Мартичка бѣше хубаво момиченце, съ зелена рокличка и червена престилчица. Тя много обичаше своята престилчица, защото имаше джобче.

— Мартичке, седни и ти да си починешъ, — рече баба Марта.

— Не съмъ уморена, бабо. Азъ ще си поиграя, докато ти си почивашъ.

Мартичка почна да бере минзухаръ и да си играе съ враб-

четата. А баба Марта задрѣма.

Едно малко врабче кацна върху рамото на Мартичка и рече:

— Мартичке, ще вали ли новъ снѣгъ?

— Не зная, врабченце.

— А кой знае?

— Баба. Ако рече да вали — ще вали.

— Моля ти се, Мартичке, придумай баба си, да нѣма вече снѣгъ. Че има да зъзнемъ и нѣма да намираме трошици и зрънца. Ще измремъ отъ гладъ.

А Мартичка се засмѣ и рече:

— Добре, врабченце. Ще придумамъ баба.

Тича, скача Мартичка. Умори се. Седна край баба си. И безъ да ще задрѣма и тя.

Отъ близкото дърво скочи сврака. Тя приближи до Мартичка. Развърза съ човката си

